

RADVILIŠKIO r. BAISOGALOS GIMNAZIJA

LUKA RIMKŪNAITĖ

8b klasė

Konsultavo mokytoja Birutė Gedžiuvienė

Prarasta meilė

Anuo metu Anykščių šilelyje, kuris dar nebuvo šilelis, gyveno kipšelis. Atokiuose rūmuose pelkės dugne gyveno jis sau be rūpesčių, vietines rupūžes gąsdindamas. Kartais išeidavo naktimis pastūgauti, pelkės gyventojams baimės įvartyti.

Bet vieną ankstų rytą kipšelis išgirdo kažką dainuojant, lyg lakštingalą giedant. Greitai apsidairęs pamatė bevaikštinėjančią mergelę, kupinu krepšiu uogų nešinę. Ji buvo tokia graži, jog kipšelis nesugebėjo nuo jos akių atitraukti. Mergelė buvo liekna kaip smilga, ilgų lino spalvos plaukų, blakstienos lyg tankiausias rietimas, o lūpos raudonumo sulig uogomis.

Ir kipšelis sumanė žūtbutį ją parsivesti pas save. Pasekė mergelę iki kaimo pelkės pakraštį, bet prie trobos artintis nedrįso. Palaukęs, kol toji užmigo, pabeldė į duris. Mergina pakilo iš patalo, pažvelgė pro langą, o kadangi tamsoje nieko nesimatė, durų atverti nedrįso.

Kitą naktį kipšelis vėl sekė mergelę iki trobos ir vėl pasibeldė. O toji vėl pabijojo atidaryti.

Trečią naktį mergelę pažadino tas pats beldimas į duris. Sukaupusi visą drąsą pakilo iš lovos ir atvėrusi duris išvydo mažą juodą vyruką su ragiukais. Persigando mergelė ir ėmė šaukti. O kipšelis nieko nelaukdamas čiupo ją ir nusinešė pelkėn. Skuodė kiek kojos neša – kad tik kaimas neprabustų.

Pargabeno kipšelis mergelę į rūmus pelkės dugne ir uždarė ją mažoje kamaraitėje, po devyniais užraktais paslėpė, kad nepabėgtų. Visą naktį nemiegojo ir mąstė, kaip padaryti, kad mergelė jo pačia taptų.

Rytojaus rytą nuėjo kipšelis pas mergelę ir sako:

– O, mano mieloji! Būk mano pati!

Mergelė ir sako:

– O aš nenoriu!

Kipšelis nenusileidžia:

- Visos pelkės rupūžės giedos tavo vardą! Būk mano pati!

Mergelė vis tą patį atsako:

- O aš nenoriu!

Nusiminęs grįžta kipšelis į savo apartamentus. Antrą naktį mąsto, kaip padaryti, kad mergelė už jo tekėtų. Išaušus rytui vėl nueina pas ją ir siūlo:

- Tavo kambarys bus auksu ir sidabru puoštas! Būk mano pati!

Mergelė ir vėl sako:

- O aš nenoriu!

Vėl įskaudintas kipšelis trečią naktį galvoja, ką daryti, kad mergelė jo žmona taptų. Trečią rytą vėl nueina pas ją ir sako:

- Mano paliepimu tapsi visos pelkės karaliene ir kartu valdysime ją per amžius! Būk mano pati!

Tačiau ir trečią kartą mergelė atsakė tą patį. Supyko velnias ir tarė sau: „Jei nenori tekėti geruoju, tekėsi bloguoju.“ Ir nusprendė rytojaus rytą tučtuojau surengti vestuves.

Rytą susirinko visi kipšelio dėdės, visos tetos, seneliai ir proseneliai vestuvių švęsti. Eina kipšelis išsišiepęs nuo ausies iki ausies nuotakos į ceremoniją atsivesti. Atidaro kamaraitės duris, gi žiūri – mergelės nė kvapo, langas pradarytas, tik burbuliukų virtinė vandens paviršiuje raibuliuoja. Susijaudino jaunikis ir išsiruošė nuotakos ieškoti. Išniro iš pelkės, šoko ant gaidžio, pakilo iki dangaus ir žvalgosi. Tačiau mergelė tarytum skradžiai žemę prasmego. Verkė kipšelis krokodilo ašaromis, rovėsi plaukus sau nuo galvos... Toje vietoje, kur krito jo plaukai, stojo giria, dabar Anykščių šileliu vadinama. O kipšelio širdis, iš pykčio ir nevilties akmeniu pavirtusi, smigo žemėn ir liko ten gulėti. Nuo to laiko žmonės ją Puntuko akmeniu vadina.